

יציאת שבת
5.31

מיכאל יצחק מלך וארהם פלדמן היד

שנה שלושים ושלש, גליון מס' 12

ליזן זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

שפע הברכות

הפרשה מתחום ביולוגיה יקעק באוצר מצריכים שבע עשרה שנה, נוירוי מי-יקעק שעדי קהי שבע שנים ואורבטים וכמתה שעה ג', חוויל אמרו, שעלה עד יקעק באנטיה היה זו - אם שrangle היה והוא כמם שצורך, אנטם בלוטת אבל היה כמו אגילים.

הישיוו תלמידי הkowskiן אומרים, שלרכבה יש לה השפעה מוויזות לטבע לכל אחד מבני יעקב היהנה ברחה שנותן, וזאת כיון כלל אחד מדברים מהו ייעוד טסויים בעם ישראל, לכל בן היהנה מורה אורתון, כגון: כהונת, לילית, הצלחה, כת, פרטנות, תורה

איש דומה אוד לאדם, כשם שפרטניאוס יאים זומנו, כך מושתתיהם אינו זומוות. ואלאו שתרושט על כל בן ובן ברקתי, תהרעה העשוייה במלת שירואן טעם ישראל.

מקרה יונט למלמד, ארכיאו לאלל אס אט שירוזה, אימא, ייביך את בינו לטע פיטרונו, כי יש מירוח בברכה בסולם משלך הוא והעמל, כי הוא מוחך. ומי וועוד און רוחה און ברורה האוניות שענינה להרין אונרין.

נכורה נסכת במשה ריה, אך יוכן שיקב כארוש יורד למפרץ!!
ב彷שנות אמר אמר (רכ'): "מי יאומיר לילך, הנה כהן כליל" - ולמה, בא שליש לילך לישך, שעיבק אבוי חותם. מוכן שהוא זאת, שישור אל היהר ולהלך ללבול ולבול והירדו לשלוח לשלוח לו לירח (רבנן).

טווין יונסן פלור

גלוין זה מקודש עיי' הרב אברהום פוס וועיגוינו שוויין
יעי' האב החותן ר' מאיר ביר יהוה פוס זיל נלבע טוי בטבת תשנ"ז
נתヶבלה אף רוזומה מואר ר' יצחק רוטפאל ני'
לעאי' אמו מרת דבורה עלה בת ר' חיים זיל נלבע יוי בטבת תשמ"ה

ב"ה

בנימוס שבט
4.28

דשות ויחי, טובת תשע"ב

— 16 —

A small, rectangular metal clip or fastener, likely made of brass or steel, with a textured surface and a curved hook at one end.

לאורים נלך

"**קְבָרו אֶתְךָ אַל אֲבֹתִי, אֶל הַמִּעֵרָה אֲשֶׁר בָּשִׂזָּה עַפְרוֹן חָתָם...**"
(מיט', כט)

בפרקופרט של נחר מין ברכוניה, נפטר אחד מאנשי הקהילה ונזכר ב��ת העלמין היהודי בעיר. בן של ואותו אדים שביקש בבא עתו להזכיר לד אביו, רצח את הקבר ברוחו מידי החבורה קדישא, מקובל כאשר ערנו את שער הקרן, תמהרashi החבורה קדישא, כאשר היה היהודי הטוענים לצין בבודיק את מקוםו של הקבר ולצין דרכים שונים לנבי מקומו, תאריך לכישתו ושאר פרטיים.

אמר להם אותו יהודי: אף יעקב אבינו וגך. יעקב דע מושגש, שעתידה מערת המכפלה להיות סל מחולקת, לכן ראה צורך להזכיר בה תקופה אחרת של ביזי על המערה בלתי-מעוררת. תחילה אמר להם: "קברנו אנט' אל אנט'ן, אל המערה". שכא תאמורו סתם מעלה? "אשור בזעה עפרון החרתי". כיוון שהלטב בר שביע-עשרה שנה מכאן יוזד יעקב מצורמתו, יתיכון ובעודו התיישב משוחה מירושאי על עפרון שענער על צרכו של יעקב הרואו לא תשר המכו: "אשור אהבתם את השדה" (שם, פסוק ל'). ואם אהבו לכם שכבר פקעה האות על המערה, כיוון שלא נעשה בה שימוש, אמרו להם: "שכינה קברך את אברם ואתה שרה אשתו" (שם, פסוק ל'). והוא אם יבואו בני ישמעאל ויתרשו ואיאמרו, שארם להם כוותחים על המערה, אמרו להם: "שם קברך אוט' יצחק ואות ובקה אשתי", משמע, שבני ישמעאל ויתרשו על המערה לטובות יצחק. ואם עשוו בו עשו מואתיה סיבת לרשותה, תאמר להם: "ישמה קברתי את לאה" (שם), שוכנתה על המערה באהה ליב בהשכנתם של בני עשו. ולבסוף, אם יתגנוו בני המקום וינצדו שהמקירה עשתה בלא הסכימות, תאמורו להם: "מקבנה השדה והמערה אשר ב-, מטה ב-ץ-ח-ץ" (שם, פסוק ל'). הכנייה נשעתה בעמדת מלך וbosket מפי השמעה

"וַיִּנְחַם אֹתָם וַיִּדְבֶּר עַל לִבָּם" (ג, כא)

בחול המועד סוכות, פשוו את הבדיקה הרוחשלי ר' אריה לוי וצ'ר, כשהוא מ'מקהן' באחות משכונות ירושלים. שאל אותו איש שיו'ו: "מה לר' שבכונתנו?". עתה על ר' אריה: "זה לך אני לבקר את הרובנית בעניש" (אלמנתו של הרבי ר' רענן בעניש), אבל עד העדה החודשית וביקש את האיש להחוותות אליו בפיקוחו.

למראה פניו חקוקות על האיש, אמר ר' אריה:
 נהוג איי לבקר בימי הוג ונעדי את אלמנת הרובנים. כל ימות השנה, אשים טרודים במלאתם ואין האלמנת חשות כל כך בבדיווון. לא כן הדבר בימי הוג ומועד, כאשר האנשימים פעומים ואו זוכחות בוחאי האלמנתו, מים מוקדם נאשר בזין הרקה מרובה מקרים - אנשי יהודים שbow להתקבל פנוי רופחוים ברגל כנראה, עתה משפטנאלאו - אין איש פריך את בזין והאלמנת ישותה בהזות בזינתן ובזודה צען מושבה. על כן, נהוג איי לבקון דזוקא במיל החון, כדי לעדד ללבתוין העשויות. עמי"י איש חזקיה ה"ה

פְּנָצַע

בג = 2000, כברת-ארץ =

פתרונות יש לשלחו
ל: נפתלי עיר
רוח גלאזר 15, רחובות 3
לא לשכחו לפחות גיל או כתה
דוא"ל: nafya@neto.net.il

להוראיינו: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המعتقد: הרב אברם פום, משה רוט, נפתלי ערי, יהודה מליק העריכה בסיוון אברכי כולל "יד ברודמן" לימודי הוראה ודיניות, בית ספריא, רחובות

כתובת: סל. 8-9412048

הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

"מִזְרָחָם"

התקופה המודרנית (ז)

סודות מאמריים, או, עוסקת בחלק מון השינויים שהcinema
ונמה לירית העלם, שפה מקין-עדין - כבשו, לדוגמה, קשה
ומורשתם של האדים מאנק רכז דוחקים. גם מנה
האטשות השונה - מאטשות מאורת, ערך למשטר של אמות
רבת המשוכסת נולחות זו זו.

לאחר הטהו דר המבל ווקטנו של "עלם חזני", מקט ריטש

של עלם בודהה על פולת תבקת שיעדי למון את שמה של

הטרגדיה, שיעדי מען האדים והעלם להגע מבעם מה גרע

כדי לחקשת על הפטת האורות שהיינה בעלם חזר-אים, יקנבי-הו

הקביה את התשובה והתקורתה הוכז לחיות, בהrichtת ייקון"

וחביבה, שומם ותמיון, בהrichtת הקלה עשות. לא את, בכת

ברית: אולם, לא עסוק בטל עלם לאחר תקלה, הילך,

לעוש של דר הכלצה. האגאלט משמשת כשפה ביליארית

האטשות ובורות, וכן בריתות כללית וכללית.

• • • אולם, לא עסוק בטל עלם, כמו רשות עלם, הא

לא יידיבקי' את כל האותיות ...

לא ארכו הילום והאטם הזר חטא - חטא דר פלטה.

ידור פלטה מונו: לא כל המת שבר לו (шибור לה הקביה) את

וחילוים ולינו אין או התהוננים, אלא באו ועשה לו מזל

הגבלת הגבולה עלי עלי לא-האטשות השונות (לפנות תלקי).

יתן, שהקביה עטת לא-האטשות השונות (לפנות תלקי). הקביה נון לא את

עשיה עמו מלאות (בראשי, יונן דרב בידה גתוי טאת סאל

בוי דר פלטה לא סכךמו שקביה שלוט בעלוים

(בשים) ושאריו בקי' האדים רך את הארץ. הכרות המלחמה

שלחן נד הקביה, כללה מזל גבה וקסל עבדה וזה המש

משה רוט

משמעותיו זדרים ורוח אורת - תבא אורת הימים, וכל עד לא
המשגחה קריית ה'אַקְפִּי' - לא תבא אורת הימים והmonths.

על פטוק ב' - ה'אַקְפִּצְבָּן' (שעמ'), אמר ורשיל הייש: "על
שתי קפלים אלה... עמדו כל ההסטוריה היהודית, עד לא-האטשות
הימים. מבניה חוממי, הריTEM, יקנבי-הו

איןם. אך דזוקה מפי שאטם מועל חזר-אים, יקנבי-הו" - ה'ז'

את-האטשות, התבשע לאמ' איז, אל-תנפרה, רוחם בטהודו."

ואך, אז במשוער במוור התיכון ומל' עמדם לעלי' כל לתלעה,

לך, שישובת בה להוות עוז. מאוחר, להתגבור על כל

המרדף בין דקל הים. ייך קן יכולם המעלים והולשים להרול

בצחו על רובי הבודדים. כך נבנה הרוח והשעיה, בכו

המשמעות לעלי' הרוח, מעמק הוווא מהו (ושעמ').

או לא-האטשות הרוח... (יעקב קרא אב'יו) שבע רבען כלם על

קרען אה'ו! קרייה כו צרכי להזדהם עם זהותם, בימיהם

אל של ליבור טטה.

משמעות רחש-וירש ואמר: "מהמץח הדברים (בצאותו

לבני, שאס' אבל דר אוד דרמי המודדים לו...)" או לדמי, כי

יעקב וראה תא ביני רגע הא פע'יו ורוח, אל בנד השווא למלל,

"לשחיק" לדי קבבי השטה, שטעמי הוא לא-האטשות בעילום,

והם מניטים לשושן קלות, שיירוק את הרוח החט בדר-ה.

מנת אולשטיין

פינה זה-אלכה

מלאת לש (ב)

שבת שעברה לדמותו, שיש ב' פעולות במלאתו:

א. נתית המים לקרה. ב. ייבול הקמח והמים לטלחה.

רבי מוריין כב' על השבב הראשון, רבי יוסי מהייבר

שלב שני.

הגמרה (שבת י, ב) דתא, הא מה שרב' יוסי מוחיב רק על

פעולות הגיבול ולא על שיפוט המים לנקמת, מורה דוקא בדבר

שהוא-ב-גיבול, כלומר, מטעיב הטב. וכן מים ונקם שערת

ברב יוסי, שוויין רך על הגיבול ולא על נטיית המים, אך מכל

מקום, והשעיה אמר מודבען לתם מים כשייאר-בר-גיבול.

לפי מה שמעשנו עד כה, כדי דין בבלאת לשל, לעלי' לנotta, תפליה

במלאת לש את ב' המעלות. נתית המים ווירוב המים בקומה,

וכן עלע' לדון האם החומר המתעורר הוא בר-גיבול שאש' בר-

גיבול.

רבי מוריין רך ביבול ולא על שיפוט המים.

אבי אומו, רשב' יוסי מודה שאיש' בר-גיבול, שכבר בשלב

הטעיה - חביב, ואיל' וב' יוסי סובר, שם במרקחה כהה רבי יוסי

מריב רך בעת הגיבול.

"בְּנֵי יְבִרְךָ יִשְׂרָאֵל" (מח' כ) - הקשר הרוגשי

ישך לך את בוי מונה ואפרים, כדי שיברכו עיי' יעקב

אבי, סבר לוחין וויל' המבל, ורק איז אומרים זול' בקנותם, שמי'

ישך היו וויל' תזדי למא' מופט עטב עטב מה, אם כן,

יעקב' זאת עתה, התורה מתארת בפיו רך, את-ה-היש' שבין

ישך אב'ו, את-ה-היש' תזדי ואת-ה-היש' ואת-ה-היש' מפי

(מן, טו' יב'ו), עטב עטב: ימל'ך ה'אָלֹה אֲלֹהֵינוּ וו' ... ולבוכ' קומ'

ישך וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'

ויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל' וויל'